

General | | Actualitzat el 21/12/2020 a les 07:09

Com educar els fills en la igualtat?

La psicòloga Paola Roig ens parla de com intentar educar els nostres fills i filles en igualtat real de drets, deures i oportunitats

[inici centrare port] Per sort, cada vegada es parla més de com educar a les nenes en el feminisme. Tot i això, crec que encara ens falta molt contingut i molta informació sobre com cal fer-ho quan tenim un fill. Per mi resulta de vital importància poder també educar els nens en el feminisme:

Poder-los educar per tal que puguin renunciar als seus privilegis. Per tal que puguin ser aliats de les dones. Per tal que creguin i lluitin per la **igualtat real entre la dona i l'home**. Educar també els nens en aquesta convicció és una part fonamental del canvi. Tal com diu Gloria Steinem "Estic contenta que haguem començat a criar les nostres filles més com als nostres fills, però no funcionarà fins que no criem als nostres fills més com a les nostres filles".

Així que avui vull parlar una mica d'això, d'algunes idees que podem anar posant en pràctica **amb els nostres fills**.

Per començar, crec que el principal per educar en el feminisme és **practicar-lo a casa**. Com en totes les qüestions de criança, les nostres criatures no faran el que nosaltres diguem, sinó **el que veuen que nosaltres fem**. Han de ser capaces de veure que **els seus ma/pares divideixen les tasques per igual**. Que ambdós col·laboren al mateix nivell en l'organització de la casa. Que tots dos tenen la mateixa responsabilitat en la criança.

Moltes de nosaltres, quan érem petites, teníem clar que si volíem saber, per exemple, quan teníem visita amb el metge, **no ens serviria de res preguntar-ho al nostre pare**, ja que ell ens enviaria del tot segur, a la nostra mare.

Educar en la igualtat comença per practicar-la a casa

Aquest tipus de situació ha perpetrat, d'alguna manera, que nosaltres, les mares, **ens seguim sentint més responsables de portar al dia certes coses de la gestió familiar**, com per exemple les cites pediàtriques, revisions, vacunes?. Crec que és molt important poder trencar aquesta cadena i poder començar a fer-ho diferent. Que les nostres criatures puguin veure que **tant la mare com el pare ens ocupem de la criança**, que tots dos sabem què s'ha de comprar i quines són les tasques pendents. Resumidament, que ambdós siguem responsables. Corresponsables.

Crec també que per poder fer aquest camí és necessari revisar-se. En molts sentits. Començant per la manera de parlar. Moltes vegades sense pràcticament ni adonar-nos utilitzem **un llenguatge que pot ser sexista i binari**. Educar en el feminisme crec que també implica començar a ser més conscients de quines paraules utilitzem i com ens dirigim a les nostres filles i fills. Això passa, per exemple, per començar a posar consciència en quines paraules utilitzem per dirigir-nos a les nostres filles.

És habitual que a les nenes se'ls hi destaquin aspectes del seu físic com ara "bonica, guapa, preciosa?". I això, al cap dels anys, va calant. Ho explica **Bel Olid** al seu llibre "Feminisme de butxaca": en un estudi es van agafar 10 nadons, a 5 se'ls va vestir de rosa i a 5 de blau.

Seguidament es demanava a una sèrie de persones que miessin als nadons i diguessin aquells adjectius que els hi vinguessin al cap. **Aquestes persones van descriure els bebès vestits de rosa com "bonica, dolça, delicada i petita"** i els que anaven de blau com "fort, intel·ligent, tossut, gran".

Després van intercanviar els vestits i van repetir la prova. Igual que els vestits, es van intercanviar els atributs. La que era petita va passar a ser gran i els que eren forts van passar a ser delicats. Amb tot això el que vull dir és que aquests adjectius, aquestes maneres de dirigir-nos a nens o nens ens surten inconscientment, però podem començar a **posar-hi mirada, a posar-hi consciència** i així, anar-ho canviant.

De la mà del llenguatge ve també la forma en què vestim al nostre fill. És cert que quan és molt petit no pot escollir la seva roba i serem nosaltres qui ho fem per ell. Però l'exercici ja pot començar des d'aquí. Podem començar a **preguntar-nos amb quina roba vestim** als nostres nadons i per què. Podem fer l'exercici de pensar si la peça de roba ens agrada, independentment si ve catalogada com de nen o de nena.

Quan van creixent, crec que és important poder verbalitzar i explicar que **no hi ha colors de nen o de nena**, que són simplement colors, i que ell pot escollir els que més li agradin per vestir-se. El mateix passa amb les faldilles o vestits, podem mostrar i verbalitzar que no hi ha peces diferents segons el sexe, que **és qüestió de gustos**. Com deia abans, la feina comença també a casa. Serà molt més fàcil que li agradi el rosa si el papa, el tiet o l'avi, també el fan servir.

Un altre punt per mi fonamental per començar a **deconstruir rols de gènere és l'educació emocional**. Són molts els homes als que els han sigut negades les seves pròpies emocions i que després, d'adults, tenen grans dificultats per a poder reconèixer-les, sentir-les i comunicar-les. És per això que és tan important deixar que els nostres fills sentin i expressin les seves emocions, que sentin que totes són vàlides i que nosaltres estem allà per poder sostenir-les. Deixa que plori. Deixa que s'enfadi. Que s'entristeixi i que salti d'alegria. Deixa'l sentir, expressar i queda't al seu costat a escoltar.

Precisament això està relacionat amb el fet de **poder oferir models de masculinitats diferents**. Tal com diu Chimamanda Ngozi "la masculinitat és una garjola molt petita i dura en la qual tanquem als nens". El patriarcat també els oprimeix a ells. Els fa encaixar en uns **estàndards limitats**, en els que molts, no es senten còmodes. És per això que resulta tan important que els nostres fills puguin rebre models diferents. Com dèiem a l'inici, els seus primers models seran les persones del seu entorn, així que és important que puguem oferir noves maneres de viure la masculinitat dins de la família.

També és interessant poder oferir **contes, pel·lícules, series?** on no predominin els rols tradicionals, on els homes puguin ser vulnerables, puguin plorar, puguin ballar, puguin portar un vestit si volen. I no oblidem el més important, poder oferir models femenins a seguir. Expliquem **històries protagonitzades per dones**. Parlem-los de dones que triomfen en els esports o les ciències. Parla-li d'aquella avantpassada que va anar a explorar l'Amazones ella sola. Que tinguin **herois i heroïnes**.

Crec que al final, i molt resumidament, es tracta de deixar-lo i **acompanyar-lo en ser qui vulgui ser**. Mostrar-li que cadascú pot ser qui vulgui ser. Sense limitar-lo. Sense imposar estereotips. Deixa'l que voli lliure. I clar que fora de casa es trobarà coses diferents. I clar que pot ser que es confongui i passi una època en què digui que "el rosa li fa fàstic perquè és de nenes".

Però el canvi comença a casa. I aquesta **base que hem sembrat la portarà sempre**, l'acompanyarà en el seu camí, en les seves relacions, en com es relacioni amb les dones i en com eduqui a les seves filles si és que les té. I a poc a poc ho aconseguirem. El canvi comença ara. En nosaltres. En la nostra criança. [ficentrareport] [enquestaregistre]

